

SAVITRI

Branko Žužek

»... tako, kot je le nebes čist,
srce ji čisto je bilo,
otroško jasno nje oko...«
sem bral, nato obrnil list.

A deklica, ki je sedela
z menoj na travi, vezla v svilo,
je položila roke v krilo
in drobno prošnjo razodela:

Naj o Savitri ji povem!
»Saj si jo stokrat že prebral.«
Da, stokrat. Nisem se zlagal
in vendar marsikaj ne vem.

Morda ne morem razumeti,
da je Savitri nežna, mila
bila mladeniča vzljubila,
— ki dnevi so bili mu šteti!

»Glej, stala štiri dni, noči
negibna, gola je ob koči.
Kaj dež in sončni žar pekoči,
vročina dneva, mraz noči!

Bila se je zaobljubila.
Ko sonce kožo ji je žgalo
in ko je v curkih deževalo.
Savitri ni z očmi trenila...

Po štirih dneh Savitri šla
z mladeničem je v črni les,
da bi med njim in smrtjo jez
visok bila postavila.

Pod palmami na pol zastrt
mladenič mirno je zaspal —.
Tesno ob njem iz gozdnih tal
je v hipu zrasla bela smrt.

»Bilo je pač prerokovano,«
je smrt Savitri še dejala,
negibno truplo povezala,
da bi odnesla ga v neznano.

Odšla je smrt, dekle za njo,
ki ženina ji je ugrabila.
Vso dolgo pot ji je sledila
samo za njo, za njo, za njo!

Noge si v trnju je ranila,
in tekla dalje, kaj zato!
Zadela v kamen je z nogo
in kri je njeno pot močila.

Naprej, naprej! In nizke veje
Savitri bile so v obraz,
lovile jo čez bok in pas.
Zato je tekla še hitreje.

Zasopla in oči steklenih
je padla. Nog ni več čutila.
Pa se Savitri je plazila
za kruto smrtjo po kolenih...

Še tisto noč opolnoči
bilo je kraj veliki žrtvi
in ob Savitri, skoraj mrtvi,
mladenič se iz sna zbudi:

»Povej mi, draga, kje sem, kje?
Kaj vse z menoj se je godilo?«
Savitri pa, teši ga milo:
»Glej zvezde, ki mehko žare!«

Bila čez nebes je razpeta
mirijada bisernih zvezda ...
Pod palmami pa srečna dva
domov sta šla tesno objeta —.«

Končal povest sem, deklica
spet iglo je zabodla v svilo
in zaslutila sva oba,
da skoraj se bo pomračilo,

da okrog naju bo tema,
ki skrije, kar bilo ni skrito,
a razodene prav očito,
kar je nekje na dnu srca.